

... Pasaka

par
pašu

labāko...

Ši droši vien nav pasaka, jo neatbilst tās kritērijiem: neparasti, brīnumaini notikumi. Bet tas ko es sapratu, man likās kā brīnums.

Pētēja kārtējā parastā diena šajā pasaulē. Lēnām un neizbēgami tuvojās rudens ar tā krāsainajām lapu virsotēm, lūtiem un varbūt pat negaisiem.

Es klidu pa ielām. Biežmērīgi - tomēr kaut ko meklējot. Varbūt kādu notikumu vai vismaz nelielu atkāpi no ikdienas drīves.

Paskatoties apkārt, redzēju laudis, kuri bija ugrimuši savās domās un, nemaz nedomājot par apkārtējiem, devās savās gaitās kā tādas mašīnas, kurām ieprogrammēts tikai viens virziens - pašlabuma meklēšana. Daži pat neredzēja, kādas šodien eļas cenas un kādi balti mākoņi pletās virs viņu galvām. Daži nespēja, ka kokiem krāsogās pirmās lapas. Viņi redzēja tikai asfaltu, kas pletās zem viņu kājām kā bezgalīga, raupja un pelēka jūra.

Parkā uz soliņa sēdēja kāds vecāks vīrietis. Viņam bija pierakstu klade, un viņš aizrautīgi tajā kaut ko rakstīja. Laiku pa laikam pavērdamies apkārt un paceldams acis uz augšu, viņš atkal pievērsās savam darbam. Dažbrīd kaut ko murgmīnādams, viņš laistījās savā apņēmībā. Starp bezjēdzīgiem vārdu savienojumiem, es sauleināju: „Zinātne laikam ir patš labākais pasaulē! Līds kaut kas tik vienreizīgs nevar būt.“ No sākuma vēlējos viņam iebilst, bet tad atstāju viņu savā iedomā un matemātikas pasaulē.

Turpat blakus sēdēja kāds jauniešu pāris un klusi sarunājās savā starpā. Viņi staroja no prieka un mīlestības, kuru saņēma viens no otra. Varbūt mīlestība ir patš labākais?

Tālāk redzēju mazu bērnu bariņu, kuri savā nodarbā spēlējās ar bumbu. No malas ieskatījās, ka viņi ļoti labi pavada laiku - neskatoties uz to, ka spēles laikā dažreiz nācās ierīst, gluži kā drīvē, viņi atkal cēlās un tikai pasmējās par savām neveiksmēm, un draugu barā tās likās tik viegli pārlidam garām. Jā, varbūt tiešām draugi pasaulē ir patš labākais?

Tālāk manu skatienu piesaistīja kāda ģimene, kura atpūtās kafejnīcā. Abi vīri izskatījās laimīgi, bet tā taču vajadzēja būt. „Ko gan mēs darītu bez ģimenes?” es sev jautāju.

Es turpināju savus kļojumus pa pilsētu. Klā jau pilsētā, visur bija pilns ar automobiļiem. Katrs atkal domāja tikai par sevi - kā ātrāk nokļūt savā galamērķī. Tas aplūcinājās, kad kļuva par liecinieku kaut kam negaidītam. Viena no mašīnām strauji izbrauca no līkuma un ietriecās garām braucosajā auto, savukārt to ietriecot vēl citā. Blakus bija policija, un nekavējoties tika izsaukta otrā palīdzība. Ļēnīgais, ko es varēju darīt, vien nolūkoties tajā, kā līstenis daŗeis ar mums rotaļājas. Es stāvēju vienkārši apstulbusi, un minūtes vilkās kā stundas. Atbrauca otrā palīdzība, un no mašīnas izvilka kādu cilvēku. Viņš nebija ne pie kā vainīgs, bet tā vienkārši bija sanācis. Viņš bija miris, bet nevienam vaies neko nepēja darīt.

Tā tur stāvat, es apjautu šo smalko robežu starp dzīvi un nāvi. Un es sapratu: pats labākais pasaulē ir dzīve - pati dzīve ar visu, ko tā sniedz, un tur ir jābūt patiecīgam par katru sekundi, ko esi nodziņojis, jo viss vienā mirklī var pēkšņi parust. Tiek vienkārši un bez liekiem paskaidrojumiem: pats labākais ir dzīve.

Līva Klismeta

Jelgavas Spīdolas ģimnāzijas

7. ^{soc} klase